

Sitt på en klippa och njut av en oförglömlig utsikt. På 3 håll och mer än 2 km långt kan du titta över en väglös, karg och sank vildmark innan skog skymtar vid horisonten. Vakö myr är en välvd högmosse där växterna måste vara specialister för att klara sig. De får leva på näringsfattig torv och med regnvatten nästan utan mineraler. Eller fånga insekter som kosttillskott så som sileshären gör.

Vakö myr har en total yta på ca 13 km² och ca hälften är trädlös. I naturreservatet finns ett rikt fågelliv med bl.a. ljungpipare, grönbena, orre, lärkfalk och sparvuggla. Bland risväxterna kan nämnas odon, tranbär, hjortron, rosling och klockljung. Det förekommer 2 arter av sileshår, som ibland växer direkt vid sidan av den spångade delen av stigen.

Sommaren 1992 drabbades nästan hela Vakö myr av en mycket stor brand. I stort sett all skog och övrig vegetation dog på mosseplanet och på de små myrholmarna. Under de första åren efter branden förändrades vegetationen dramatiskt men har nästan återhämtat sig nu. Om du tittar noga kan du på ett fåtal torr-rakor fortfarande se spår efter branden. (Torrakor är döda träd utan bark som står kvar tills veden har ruttnat.)

Efter ca 8 km bilfärd från Hökön eller drygt 1 mil från Älmhult kommer du till Låkan där det finns en parkeringsplats (vägvisare vid avfarten). Härifrån börjar man sin vandring. På en 2 km lång, gulmarkerad stig som delvis är spångad kan du gå torrskodd genom flera olika naturmiljöer. Du möter högvuxen blandskog som har blivit förskonad från modernt skogsbruk. Du ser sumpskog och kärr i kanten av mossen där växterna fortfarande kan komma åt grundvatten. Långsamt blir träden (främst tall och även björk) allt mindre. De växer också glesare och därefter tar risvegetationen och halvgräs över.

På den omväxlande vandringen kommer du även upp på s.k. fastmarksöar. En av dem är Flatön. Här bodde människor fram till 1900-talet som under stora vedermödor lyckades överleva. Här fanns åker och slåtteräng och även boskap. Du hittar fortfarande en öppen äng och t.o.m. odlingsrösen.

Vid vandringens slutpunkt på ön Berget kommer du till en klippa med en storslagen utsikt över myren. Här finns även en bänk där du kan vila och bara njuta, kanske ta en fikapaus. Men se upp att du har varmare kläder med dig än det behövdes på parkeringsplatsen. Här kan det blåsa mycket hårdare än man kunde ana vid starten.

Genießen Sie von einer Bank auf einem Felsen die unvergessliche Aussicht auf eine weglose, karge und wassergetränkte Wildnis. In drei Richtungen und über 2 km weit können Sie über die gewölbte Hochmoorfläche des Vakö myr sehen, bis am Horizont wieder Wald auftaucht. Hier müssen die Pflanzen Spezialisten sein, um zu überleben - auf nährstoffarmem Torf und mit Regenwasser fast ohne Minerale. Der Sonnentau allerdings fängt als „Nahrungsergänzungsmittel“ auch noch Insekten.

Das Vakö-Moor hat eine Fläche von etwa 13 km², ungefähr die Hälfte davon ist baumlos. Im Naturschutzgebiet leben viele bedrohte Vögel, z. B. Goldregenpfeifer, Bruchwasserläufer, Birkhuhn, Baumfalke, und Sperlingskauz. An Zwergsträuchern kommen Rausch-, Moos- und Moltebeere sowie Glocken- und Rosmarinheide vor. Es gibt zwei Arten von Sonnentau, manchmal findet man ihn direkt an den Holzstegen.

Im Sommer 1992 kam es zu einem riesigen Moorbrand, der fast alle Moorvegetation zerstörte. Heute hat diese über viele Zwischenstufen ihre alte Zusammensetzung wieder erreicht. Wenn man genau hinsieht, kann man an einigen abgestorbenen Bäumen (stehendes Totholz ohne Rinde) noch heute Spuren des Brandes entdecken.

8 km von Hökön und gut 10 km von Älmhult liegt die Ansiedlung Låkan. Hier finden Sie einen Wegweiser zum Parkplatz, vom dem aus Sie die Wanderung beginnen können. Ein 2 km langer, gelb gekennzeichneter Pfad, der teilweise auf Holzstegen verläuft, führt Sie durch verschiedene Ökosysteme: Mischwald mit alten hohen Bäumen, der von moderner Forstwirtschaft verschont geblieben ist; unzerstörte Sumpfwälder und Moorränder, wo die Pflanzen noch Grundwasserkontakt haben. Allmählich werden die widerstandskräftigen Bäume - meist Kiefern und Birken - immer niedriger, bis schließlich nur noch wenige Zwergsträucher und auch Wollgras überleben können.

Die abwechslungsreiche Wanderung führt auch über „Inseln“ mitten im Moor. Eine davon ist Flatön. Hier wohnten bis ins 20. Jahrhundert Menschen, die sich unter großen Entbehrungen durchschlagen mussten. Sie hatten nur Kleinäcker, Streuwiesen und etwas Vieh.

Der etwa 2 km lange Wanderpfad endet an einem Felsen auf der Insel Berget. Von da haben Sie eine überwältigende kilometerweite Aussicht auf das Moor. Hier steht auch eine Bank, wo Sie die Aussicht, die Natur und vielleicht eine Essenspause genießen können. Aber sehen Sie zu, dass Sie wärmere Kleider mithaben, als am Parkplatz nötig waren. Hier kann es oftmals viel windiger sein, als man es ahnt.